

nemůže se proto V. B., nyníjší to žalobce, domáhati toho, aby bylo uznáno právem, že na rozluce, tímto usnesením vyslovené, je vinna též A. B. Manželství A. B. s V. B. bylo rozvedeno pravo-
platným rozsudkem pro zmeškání podle § 398 c. ř. s. pro nepo-
dání žalobní odpovědi, pro jehož skutkový podklad platí předpis
§ 396 c. ř. s. Soud, rozhoduje o návrhu kontumačním, musil tedy
položiti svému rozhodnutí za základ skutkové údaje žaloby, pokud
nebyly vyvráceny předloženými důkazy, a nemohl se proto obí-
rati otázkou viny A. B. na rozvratu manželství, kdyžtě její vina
nepřišla vůbec na přetřes.

Při rozluce podle § 17 rozl. zák. nutno pak prostě převzít
výrok o vině na rozvodu do výroku o rozluce a nelze k tomuto
výroku nic přičiňovati (srov. čís. 7837 Sb. n. s.).

Zcela správně usoudil soud první stolice, odvolávaje se na
rozhodnutí č. 7014 Sb. n. s., že bylo uvedeným usnesením zem. civ.
soudu vydaným podle § 17 rozl. zákona vysloveno toliko, že na
rozluce vinen je V. B., že tudíž otázka viny A. B. na rozluce
manželství není věcí pravoplatně rozsouzenou, z čehož plyne, že
se může V. B. domáhati toho, aby otázka tato byla řešena.

Jinak odkazuje se stěžovatel na případné, stavu věci a zá-
konu odpovídající odůvodnění prvního soudu.

R o z h. n e j v. s o u d u z e d n e 7./III. 1929 č. R I 113/29-1.
J. P i n c.

**Objem regresního nároku dělnické úrazové pojišťovny proti
třetím osobám, jež dělníkův úraz zavinily. Ručily-li tyto osoby
podle zákona automobilového ku př. právnická osoba jako ma-
litelka auta, ručí stejně i podle § 47 zák. o úraz. pojištění po-
jišťovně. Pro promlčení tohoto regresního nároku dělnické
úrazové pojišťovny neplatí ustanovení § 6 autom. zákona, nýbrž
jedině ustanovení občanského zákoníka.**

Úraz. pojišťovna dělnická vymáhala proti družstvu nákup-
nímu K. a jeho šoferovi Z. vedle § 47 úraz. zák. obnos 7266 K
a měsíční důchod 498 K 40 h, které obnosy platí kočímu B-ovi,
který byl autem žalovaného družstva, řízeným šoferem, spolu-
žalovaným zmrzačen.

Žalovaní byli ve všech stolicích odsouzeni.

Důvody nejvyššího soudu: Žalovaní napadají rozsudek
soudu odvolacího z dovolacích důvodů § 503 č. 2. a 4. c. ř. s.

Vadu řízení odvolacího vidí dovolatelé především v tom,
že soud odvolací nevzal úplně v úvahu všechny skutečnosti, jimiž

žalovaní prokazovali spoluzavinění poškozeného kočího B. Výtku tato však není opodstatněnou, ježto soud odvolací v napadeném rozsudku výslovně zjistil, že nebylo prokázáno, že by byl B. svůj úraz spoluzavinil. Nemají proto významu vývody dovolání, jimiž dovolatelé se snaží dovoditi opak dotyčného skutkového zjištění, jímž je dovolací soud vázán.

Další vadou řízení odvolacího jest dovolatelům, že soud odvolací neučinil skutková zjištění, potřebná k řešení námitky promlčení ve smyslu § 6 aut. zák. vznesené.

Neodůvodněnost výtky této vyplýne z právního posouzení věci a odkazují se proto dovolatelé s touto výtkou na to, co bude uvedeno v tomto směru při právním posouzení věci.

Po této stránce nemůže býti pochybnosti, že žalobkyně svůj nárok na náhradu škody proti oběma žalovaným opírá o předpis § 47 úraz. zák., že tedy jde zde o samostatný nárok tímto zákonným předpisem upravený, jak vysloveno již v rozhodnutí č. 141 sb. nejv. s.

Promlčení tohoto nároku nutno tedy posuzovati podle předpisů obecného zákona občanského, nikoli podle § 6 aut. zák., který se výlučně vztahuje na nároky poškozeného, nikoli na nároky pojišťovny ve smyslu § 47 zák. úraz. škůdci, t. j. v tomto případě vůči žalovaným. Když tomu tak, nemůže být řeči o neúplnosti řízení odvolacího proto, že soud odvolací neučinil k řešení této otázky s hlediska § 6 aut. zák. skutková zjištění, postrádaná dovolateli.

Pokud jde o prv žalované družstvo, ručí toto jako vlastník auta, jímž úraz Bovi byl přivoděn podle § 1 a 8 aut. zák. rukou společnou a nedílnou s řidičem auta spolužalovaným Z. Tento závazek jeho jest totožným se závazkem řidičovým a ručí proto žalované družstvo, když se mu nepodařilo prokázati žádný z vyvíňovacích důvodů § 2 aut. zák. za následky úrazu Bova jako řidič auta, tedy též za zavinění tohoto, jako kdyby šlo o jeho vlastní zavinění.

Tak rozuměti sluší úsudku odvolacího soudu, že nárok žalobkyně je proti oběma žalovaným stejný, jako nárok zraněného B.

Když tomu tak a když zavinění šofera Za. jej k náhradě škody ve smyslu § 47 úraz. z. zavazující, bylo prokázáno, pak je zde ručení žalovaného družstva za toto zavinění v § 8 aut. zák. stanovené. Jest proto také povinnost žalovaného společenstva k náhradě škody žalobkyniny odůvodněna předpisem § 47 úraz. zák. (Viz rozh. nejv. s. č. 1628 sbírky nejv. s.).

Na tom nic nemění, že družstvo jako právnická osoba se

nemohlo dopustiti nějakého přímého zavinění, které by je podle § 47 úraz. zák. k náhradě žalobkyni zavazovalo a že zavinění podle § 1315 obč. z. nebylo vůbec ani tvrzeno, tím méně prokázáno. Když zavinění šofera Z. vůči žalobkyni ve smyslu předpisu obč. zák. je prokázáno a když družstvo toto jeho zavinění jako majitel auta musí podle § 8 aut. z. zastupovati, pak platí, jak již řečeno, ohledně promlčení, také ohledně žalovaného družstva předpisy zákona občanského, nikoli předpis § 6 zák. aut. Dovolání je tedy bezdůvodné.

Rozh. nejv. soudu ze dne 30. listopadu 1928
Rv I 989/28. Dr. K.

Žalobu vyklizovací nutno podati ve čtrnáctidenní lhůtě § 569 c. ř. s. Nestačí, že v této lhůtě byl před tím učiněn včas exekuční návrh na vyklizení podle mimosoudní výpovědi, když návrh ten byl zamítnut.

Žalobkyně A. K. učinila 4. ledna 1928 návrh na povolení exekuce vyklizením a odevzdáním pronajatých místností na základě mimosoudní výpovědi, podle níž měla žalovaná firma B. do 3. ledna 1928 v poledne místnosti vykliditi, neodstraní-li závady ve výpovědi vytčené. První soud exekuci povolil, v II. a III. instanci byl exekuční návrh zamítnut, a to podle rozhodnutí nejvyššího soudu proto, že v exekučním návrhu nebyla prokázána skutečnost, že závady nebyly odstraněny (§ 7 ex. ř.). Rozhodnutí Nejvyššího soudu doručeno bylo žalobkyni 26. března 1928, načež tato 29. března 1928 podala na žalovanou firmu B. žalobu, v níž se domáhala výroku I., že mimosoudní výpověď je účinná II., že žalovaná je povinna vykliditi najaté místnosti a žalobkyni odevzdati.

První soud žalobě vyhověl a odvolací soud tento rozsudek potvrdil, vycházeje z názoru, že jde o žalobu vyklizovací opřecnou o mimosoudní výpověď, proti které nebyly včas podány námitky, takže vše, co se proti výpovědi po formální i meritorní stránce namítá, je v tomto sporu již opožděno.

Odvolací soud, obíraje se námitkou, že žaloba je opožděna, poněvadž nebyla podána ve lhůtě 14 dnů po projití nájemného času, neuznal této námitky, vycházeje z úvahy, že předpis § 569 a 575, odst. 3 c. ř. s. jest zákonnou domněnkou o obnovení nájemní smlouvy mlčky, zde však žalobkyně zřetelně dala najevo podáním exekučního návrhu, že nemíní ve smlouvě nájemní pokračovati a dala najevo i tím, že ihned, jak-